

ת"פ 20893/07/13 - מדינת ישראל נגד י ש

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 20893-07-13 מדינת ישראל נ' ש(עציר)
בפני כב' השופטת ניצה מימון שעשוע

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

י ש (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם הואשם בעבירה של החזקת סכין בکیס מכנסיו. העבירה מחודש אפריל 2013.

לאחר שמונה לנאשם ייצוג מטעם הסנ"צ, ביקש הסניגור להפנותו לבדיקה פסיכיאטרית לנוכח עברו הרפואי.

מהפרוטוקולים עולה השתלשלות עניינים ארוכה, במהלכה היה קושי בביצוע הבדיקה הפסיכיאטרית, לנוכח היותו של הנאשם דר רחוב המתקשה לתקשר מילולית, ניתנה חוות דעת פסיכיאטרית מיום 18.5.15 לפיה הנאשם לוקה בסכיזופרניה עם החרפות פסיכוטיות, וזאת לאחר שחוזה טראומה נפשית והלם קרב בשירות המילואים שלו במלחמת שלום הגליל.

נקבע כי בעת ביצוע העבירה המיוחסת לו היה שרוי במצב פסיכוטי מתמשך, בו הוא מצוי בשנתיים האחרונות בהן נצפתה החרפה במצבו הנפשי והתפקודי, עם מחשבות שווא של רדיפה והתנהגות לא מאורגנת, המהווה סכנה לעצמו ולסביבתו. נקבע כי בעת ביצוע העבירה לא יכול היה להבדיל בין טוב ורע ולא הבין את משמעות מעשיו. במצבו הנוכחי, מבין את הליכי המשפט, וכשיר לעמוד לדין.

הומלץ על טיפול במחלקה פסיכיאטרית במסגרת צו אשפוז.

המדובר איפוא באי כשירות מהותית.

ב"כ הנאשם עתרה לזכות את הנאשם, בהסתמך על סעיף 34.ח. לחוק העונשין ורע"פ 2675/13 **וחנון**, ואילו המאשימה התנגדה לכך ועתרה להפסיק את ההליכים לפי סעיף 170 לחסד"פ, ולקבוע כי הנאשם אינו בר עונשין, בהסתמך על ע"פ 2947/00 **מאיר נ' מ"י**.

לטעמי, לא מתעוררת במקרה דנן כל בעייתיות, מאחר שאין מדובר במקרה של אי כשירות דיונית, לגביו ניתן לטעון כי מאחר שלא ניתן לברר את אשמת הנאשם, בהיותו לא כשיר דיונית, אין להורות על זיכוי אלא על הפסקת ההליכים.

השאלה אם הנאשם אכן ביצע את המעשה נשוא כתב האישום, אינה רלוונטית לתוצאה המשפטית, שכן ברע"פ 2675/13 **מ"י נ' וחנון** נקבעה הלכה חדשה, לפיה גם כאשר נקבע בערכאת הערעור כי הנאשם זכאי מחמת הספק, לגופו של עניין ולאחר שמיעת הראיות, הרי שמעת שניתנה (בשלב מאוחר יותר של המשפט) חוות דעת פסיכיאטרית הקובעת כי אינו נושא באחריות פלילית למעשים נשוא כתב האישום עקב מחלת נפש, וחוות דעת זו מקובלת על שני הצדדים ואינה שנויה במחלוקת, הרי שעל בית המשפט לזכות את הנאשם **זיכוי מלא מחמת הגנת אי השפיות** בסעיף 34.ח., כאשר בית המשפט העליון חידש הלכה וקבע כי את המונח "לאו בר עונשין" באותו סעיף יש לקרוא כזיכוי מלא, בניגוד להלכה הקודמת שנקבעה בע"פ 2947/00 **מאיר נ' מ"י**.

היינו, בניגוד להלכת **פלוני** בה נקבע כי נדרשת הוכחת ביצוע המעשה לצורך הקמת הגנת אי השפיות, הרי שבהלכת **וחנון**, שהיא המאוחרת יותר והמחייבת את כל הערכאות, נקבע כי למרות שביצוע מעשה העבירה ע"י הנאשם **לא נקבע** בערכאות הקודמות (אלא להפך - **הוא זוכה בערעור מחמת הספק, לגופו של עניין, וקביעה זו לא שונתה ברע"פ**), הרי שמשקיים בחוות הדעת הפסיכיאטרית ממצא שאינו שנוי במחלוקת, בדבר העדר אחריות פלילית למעשים המיוחסים בכתב האישום עקב מחלת נפש, יש לזכותו זיכוי מלא.

אין נפקא מינה בכך שהוגשה בקשה לדיון נוסף בהלכת **וחנון**. כל עוד לא שונתה הלכה זו, היא שרירה ומחייבת.

לפיכך, מאחר שמוסכם על הצדדים, ומשכנע אף אותי למקרא חוות הדעת הפסיכיאטרית וכתב האישום, כי קיים במקרה דנן סייג של אי שפיות הדעת לאחריות הנאשם בפלילים, לפי סעיף 34.ח. לחוק העונשין, אני מורה על זיכוי של הנאשם.

כמו כן, בהתאם לחווה"ד הפסיכיאטרית ממנה עולה הענות לקויה של הנאשם לטיפול התרופתי הניתן לו, ולאור הסיכון הציבורי הכרוך במצבו, אני נותנת צו אשפוז על פי סעיף 15(ב) לחוק הטיפול בחולי נפש, תשנ"א - 1991.

ניתנה היום, ח' סיוון תשע"ה, 26 מאי 2015, במעמד הצדדים.